

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

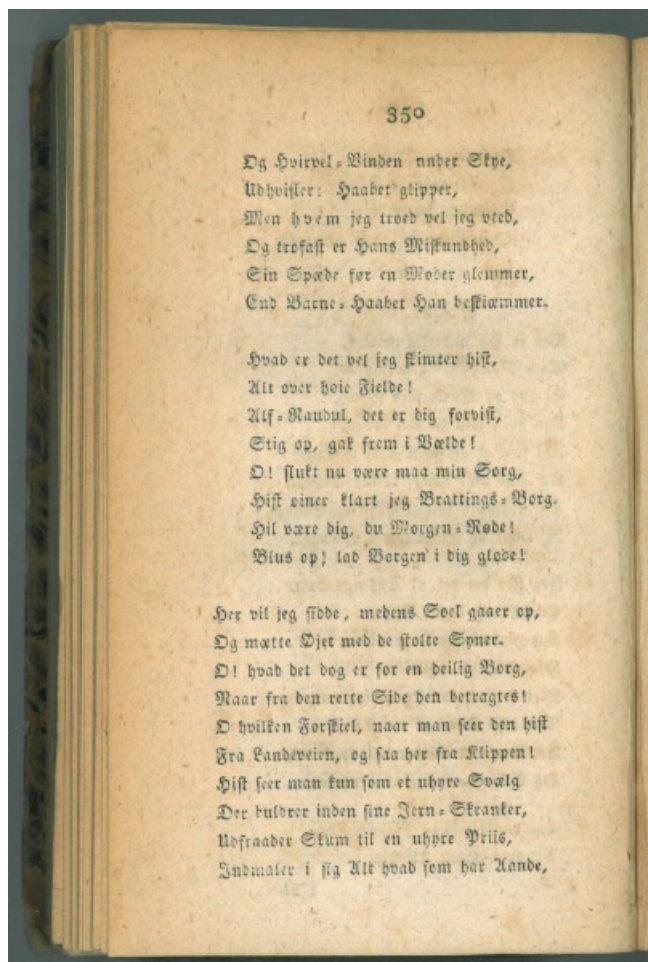
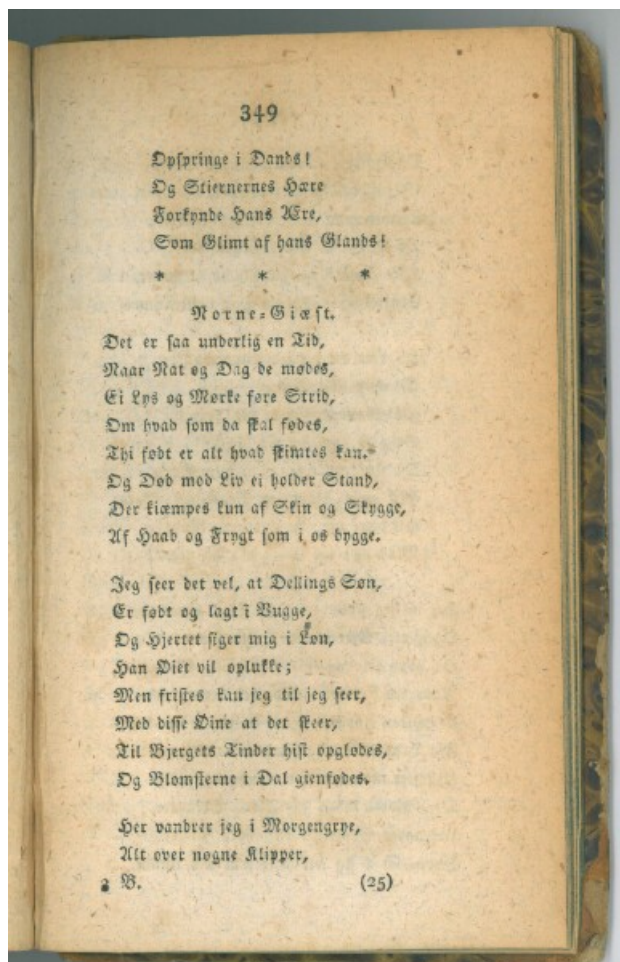
Titel: Ragna-Roke, (et dansk Æmter)

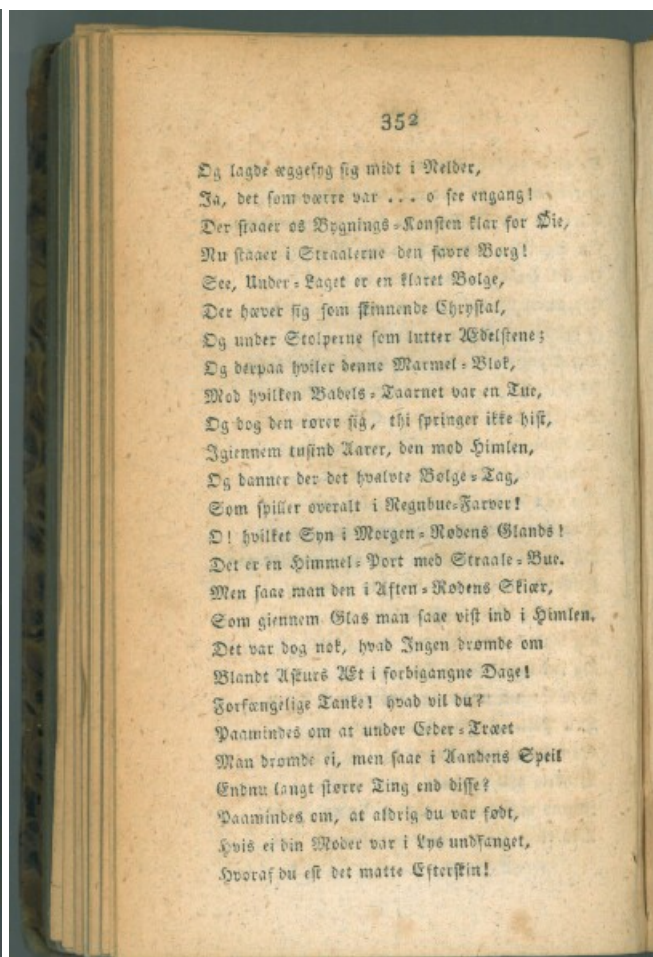
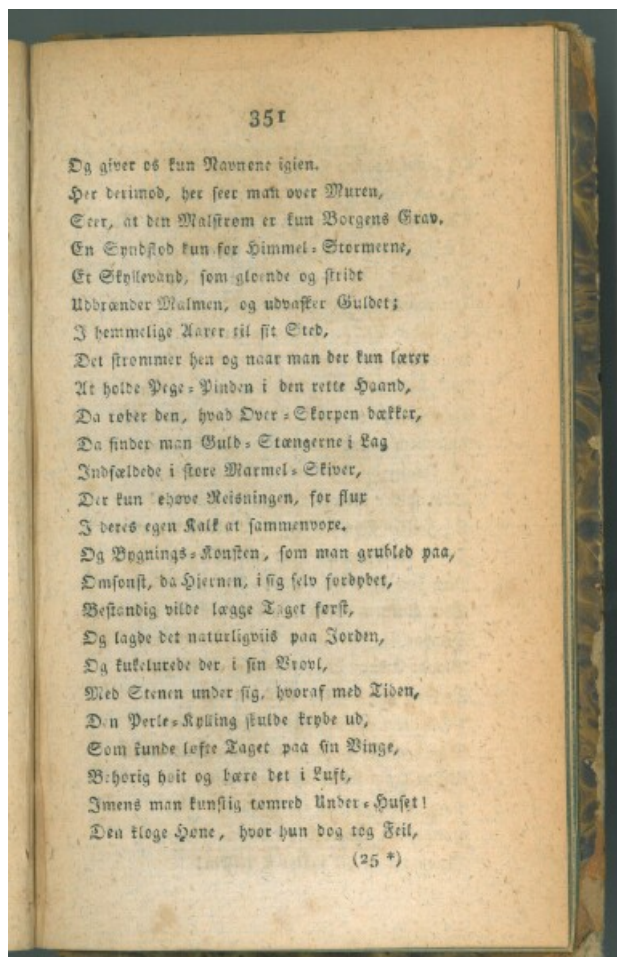
Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Ragna-Roke, (et dansk Æmter)", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 349. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_312_12-txt-shoot-idm2037/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

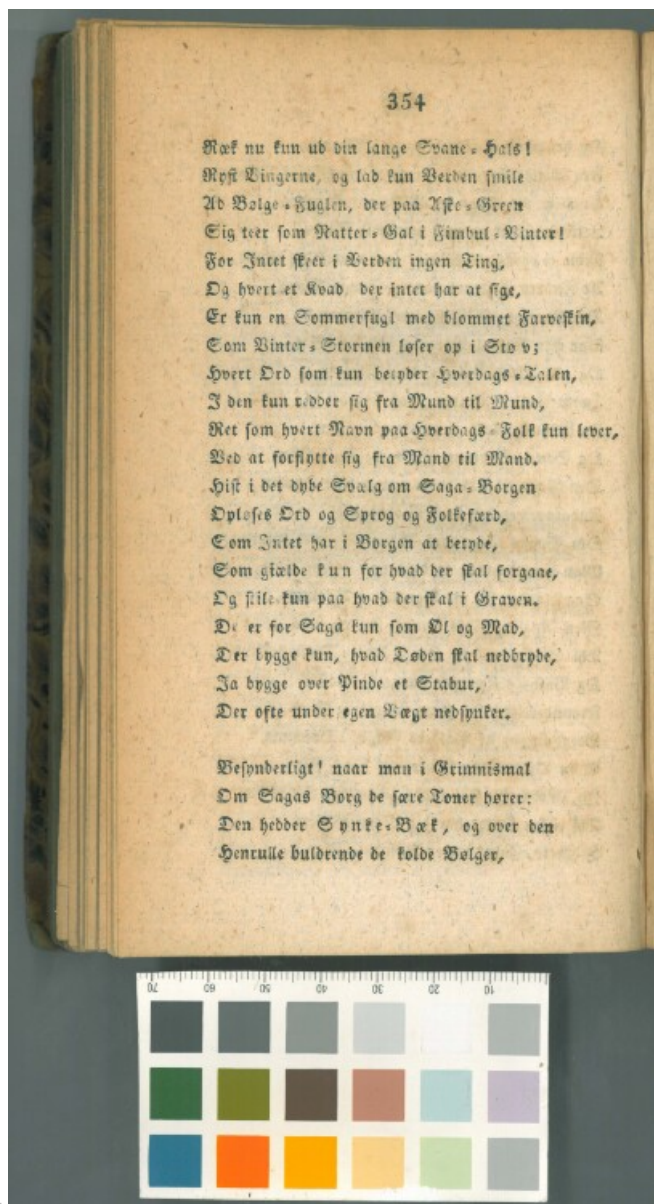
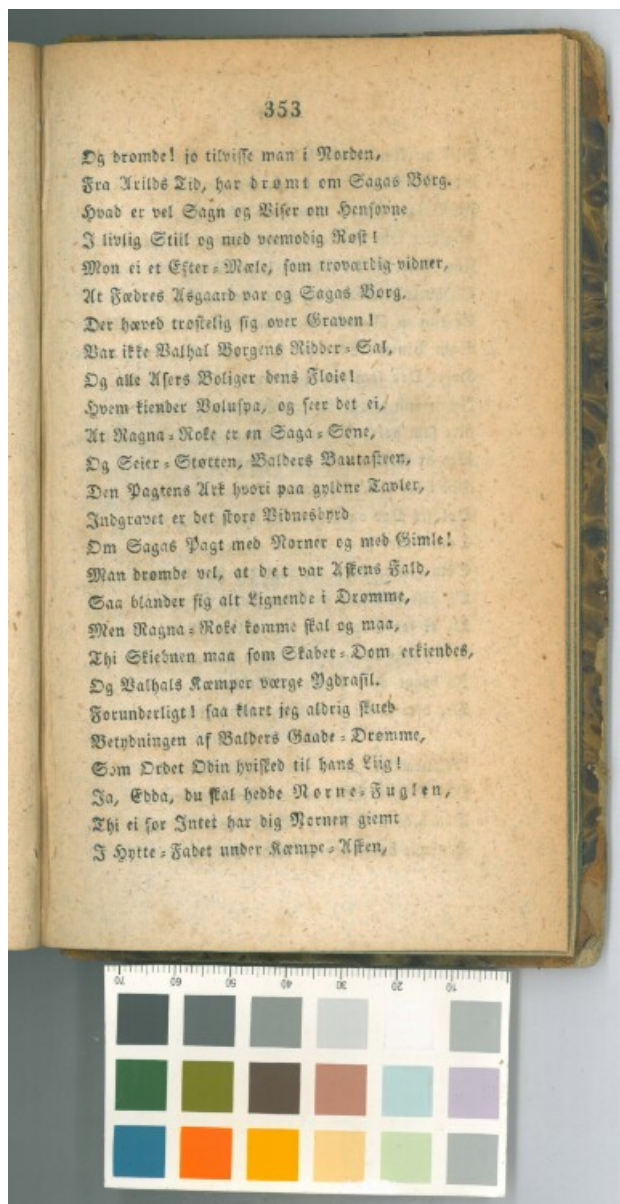
Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

I Salen Ddin drilker klaren Vin
 Med Saga, siger man, af guldne Bager!
 Hoem ser det ei, at i den stærke Drom,
 Sig klander Gravens Gru med Salens Gammen!
 Ja, sad ei Hjelvid efter Snorro saa:
 Draf klaren Vin af Sagas guldne Bager,
 Dmbuldrer af de leide Volgers Gnu,
 Urort paa Risset midt i Synke-Valken!

Ja, Hjelvid! ei dig fattes Klogt og Vid,
 Du sidder hist i Taarnet over Porten,
 Dg stirrer giennem Ruden vidt sog bredt,
 Beskuer Wiens Lob og Folkets Hædsel,
 Dg det paa Ruden sig astoener Alt,
 Li væg t'ig ret med sine egne Hæder;
 Men den Livagtighed er ogsaa Alt,
 Hvad i dit Die seirer over Døden,
 Dg Saga er dig kun et Efterfagn,
 Der i din Koff kun har et Efter-Male.

Ja, er hun meer? er hendes Hjelteborg
 Sandfærdig andet end en Sæbe-Boble,
 Der fluffer med et slygtigt Regnduo-Eskar!
 Har hun i Liden andet Efter-Male
 End det som hendoer i en Efterklang!

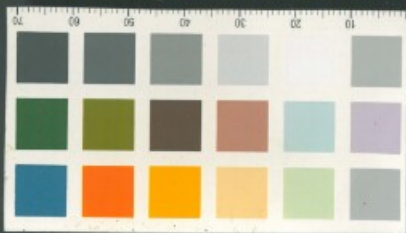
Ja, hun er meer, det sagde mig mit Hjerter,
 Overgang min Taare randt paa Fædres Grav,
 Det siger mig i denne Stund mit Die,
 Bedrages kan jeg ei af Gioglesyn,
 Dertil er jeg for gammel, og, desværre,
 Vel mindre for gudsfrygtig end for kold.
 Var det og muligt, at den Borg jeg stuer,
 Var kun en Skygge af jeg veed ei hvad,
 Saa er jeg selv dog andet end en Skygge,
 Dg det kun var jeg, leved Saga ei!
 Tit som en Skygge jeg i Verden vanked,
 Dg horde knap man spaaede min Død,
 Dg mærked knap, man kasted Arve Godset,
 Dg kigde mig saa godt som nogen af;
 Men naar jeg satte mig paa Kirke-Gaarden,
 Ja selv, for end jeg kiedte kristen Jord,
 Naar jeg mig satte kun paa Fader-Hvilen,
 Saa op til Himlen, gav et Hjertesuk:
 D! gid du var hos dine gode Fædres;
 Da, selde jeg, kom Fædrene til mig,
 Da rordes Hjertet, og jeg drast i Taarer.
 Saa stod jeg op med Ungdoms Kraft igien,
 Gik til de Fremmede og sagde mandig:
 I ingen Ret har til mit Arvegods,
 For mine Fædres Skuld jeg maa det værge,
 Jeg er desværre altsfor svag og spag,

Men viger nu for Gud og mine Fædre!
 De maatte vige, eller og de sank
 For det opstandne Skrep, og Sagas Bue,
 Jeg mindes det, end som det var i Gaar,
 Hvor dødsens sng jeg laae i Aste-Krogen,
 Da Signe brændte, og da Eiger faldt,
 Hvor gjennemboret hist paa Braavals Hede,
 Men altid Mindet reisfe mig igien,
 Gav Liv og Kraft, og søgde dybe Wunder.
 Ja, var jeg ikke tvende Gange død,
 Dg kom netop i Sagas Berg til Live!
 Kan jeg da tvivle paa, der Borg er til
 Dg at der findes Kraft i Sagas Væger!

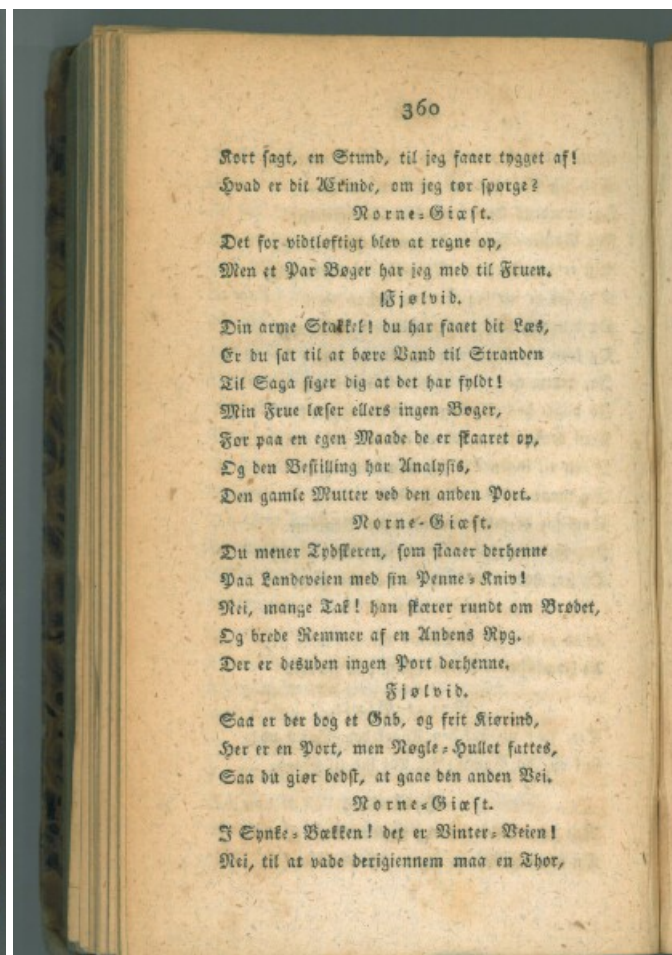
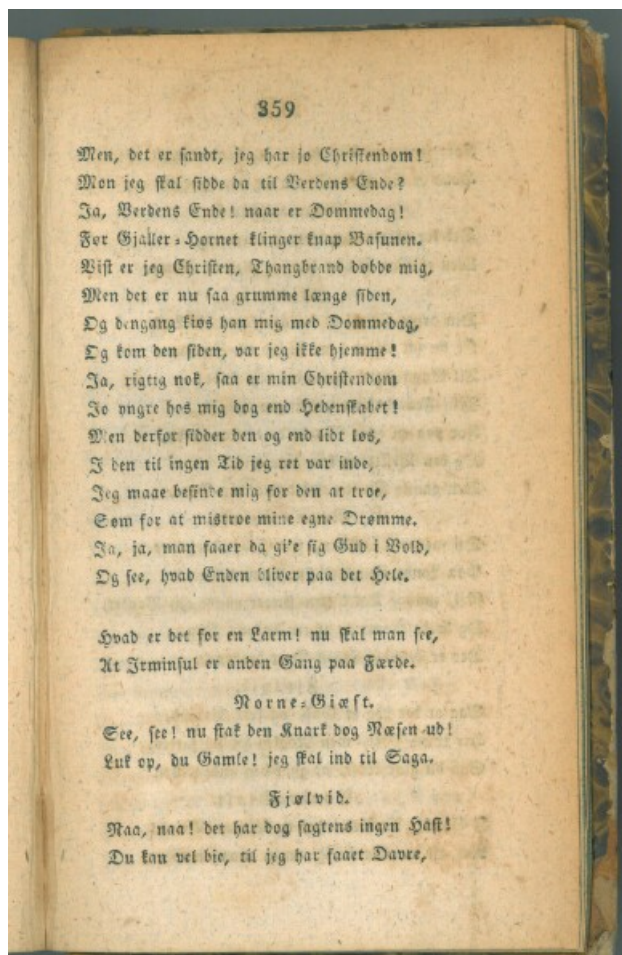
Nei, nei! jeg tvivler ikke meer, og nu,
 Nu skal jeg selv mit Regeme bevise,
 At der er Port og Borg og Aand og Ord.
 Fjølvid.

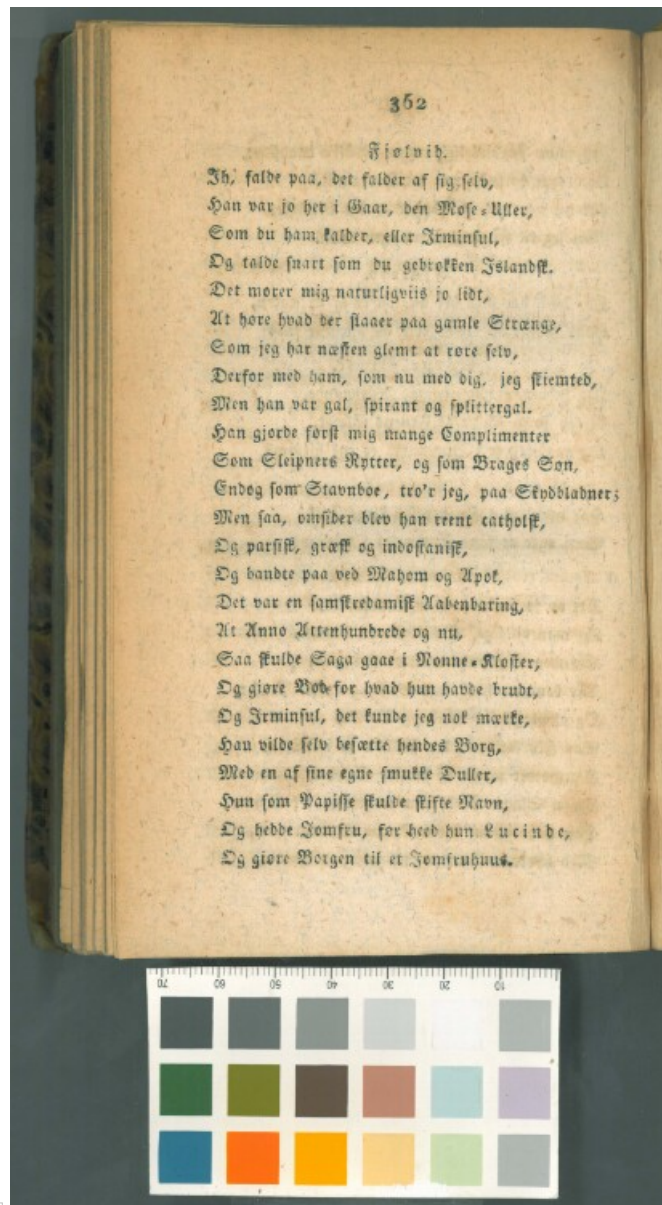
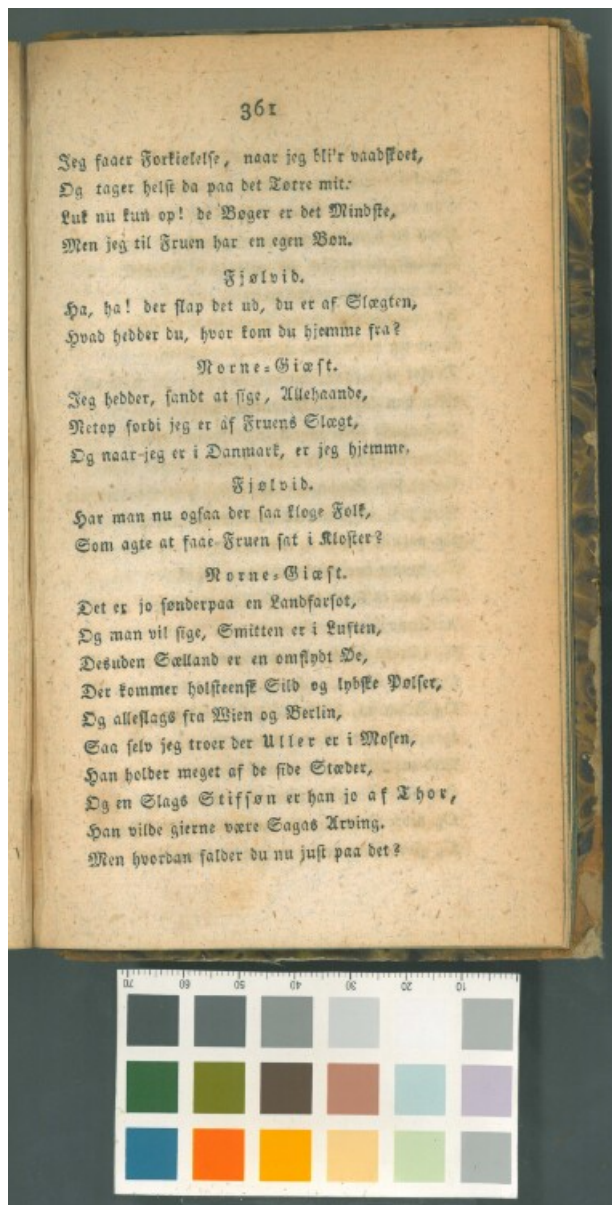
I Grunden er det dog en Marrefveg,
 At holde Portner, naar man selv er Porten.
 Dg Borg og Herfkab, Alting ud i Tet,
 Dg saa endda i Grunden kun en Skjgge?
 Jeg gad dog vidst, hvordan jeg kom herop!
 Ja, hvor? hvor op! det maatte forst jeg spørge.
 Nei, jeg gad vidst, hvi jeg er sig en Mar,
 At lade som om jeg afvoetlig meende,

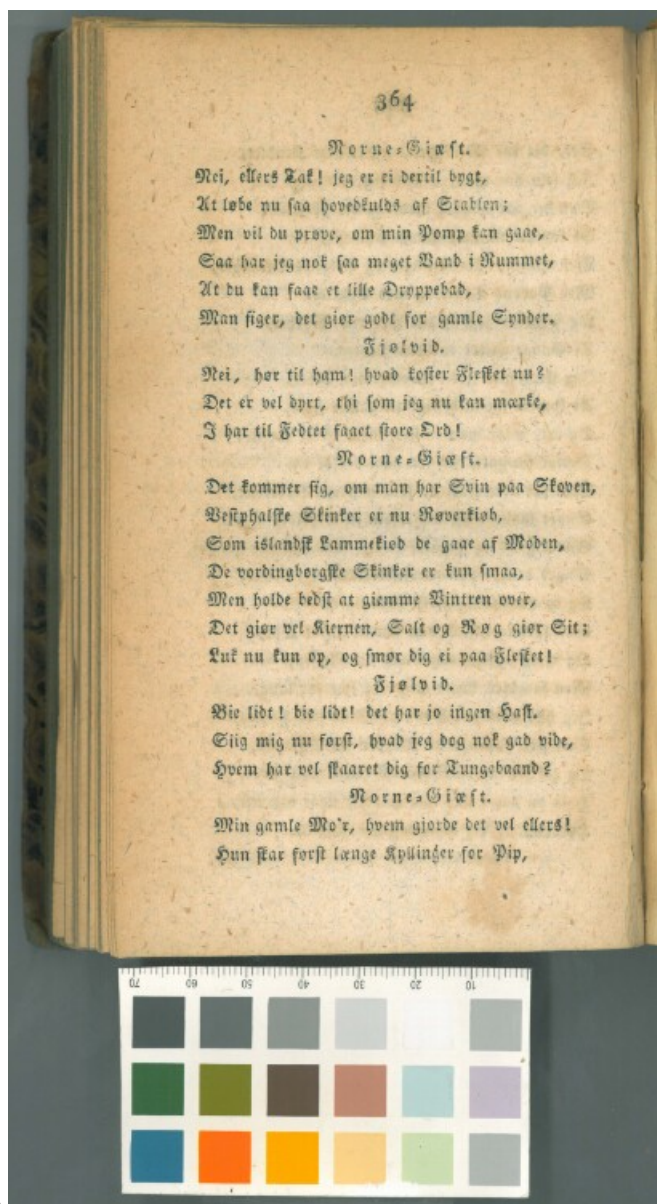
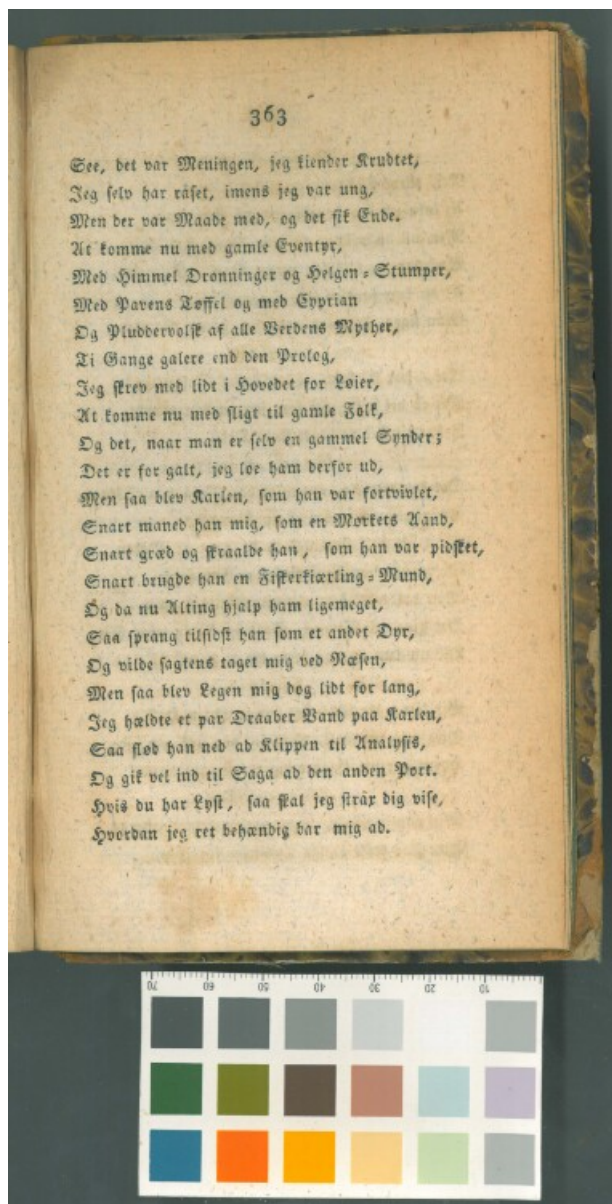

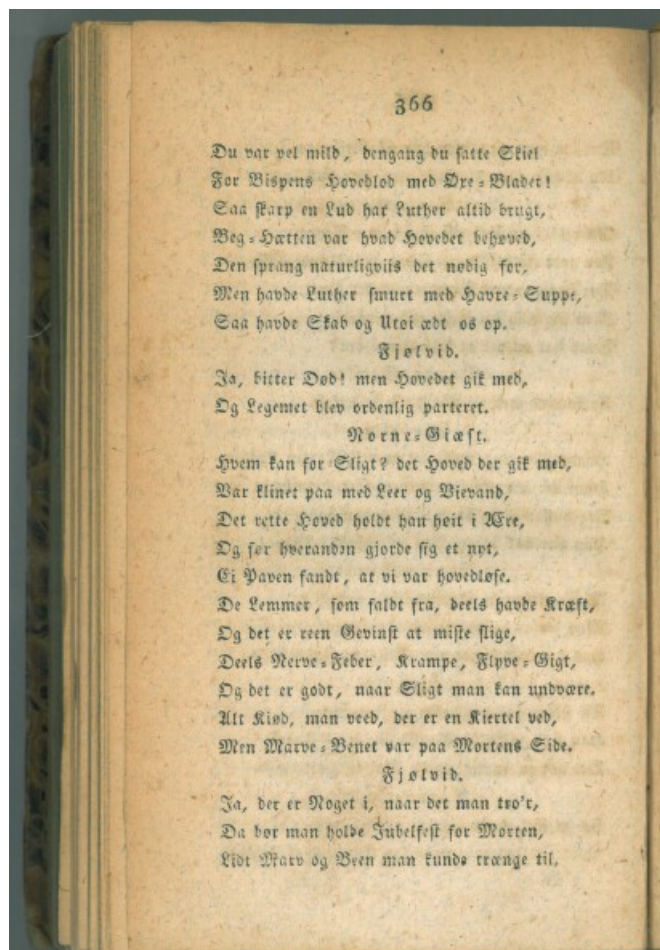
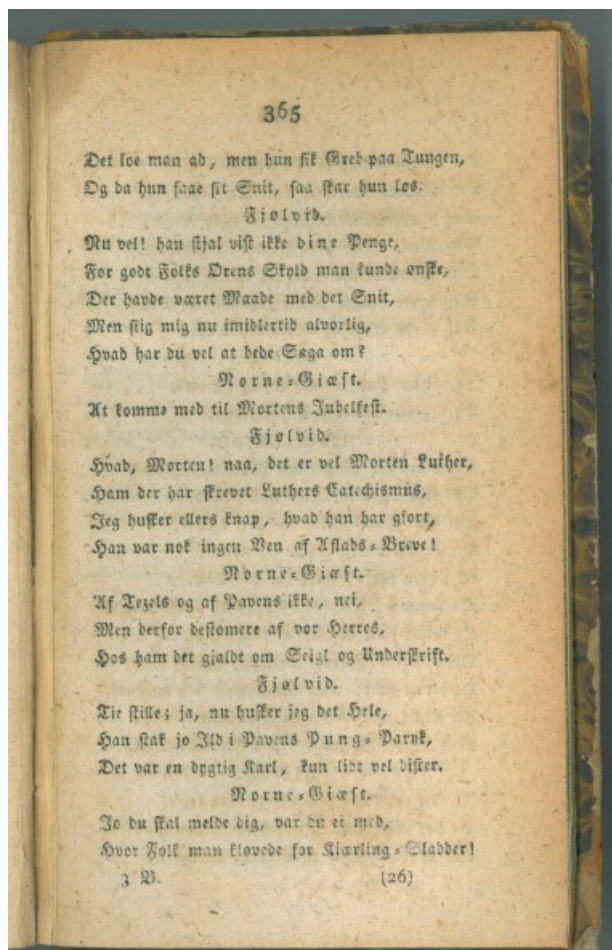
At Saga koebe herinden for,
 Dg gøtfer sig med Njod af Heibruns Over.
 So vist, nu malker hun sin gamle Bied,
 Der gnæver islandst Mos af Aste-Grenen,
 Dg drikker saa for Svindset Melken varm!
 At man i Ungdoms Aar med Sligt kan spase,
 Dg sig det, indtil man troer det selv,
 Det er begribeigt, hvad skal man giore
 De lange Vintet-Astener i Nord!
 Men at endnu paa mine gamle Dage,
 Da jeg dog leer ad alt det Leierie,
 Det dog kan hænge i mig som en Borte,
 Dog nei, at jeg maa hænge i det selv,
 Om ellers Livet end i mig skal hænge;
 At hverken jeg kan leve eller døe,
 At jeg skal sidde her og giore Mule,
 Dg træge paa det tørre Kalveskind,
 Dg see hvor Følf de mpler ned i Graven;
 Det er forunderligt, det er vel Straf,
 Fordi jeg fordem gjorde mig saa lystig,
 Med Kalben, jeg har nu kun Skindet af.
 Det varer sagtens da til Ragna-Røke,
 Til Muspels Sønnen trampe Broen ned!
 So vist, see til! nu har vi dem i Morgen,
 See hvor det råber alt, det gamle Træ!
 Hoor det dog er en Vnt med slige Griller!

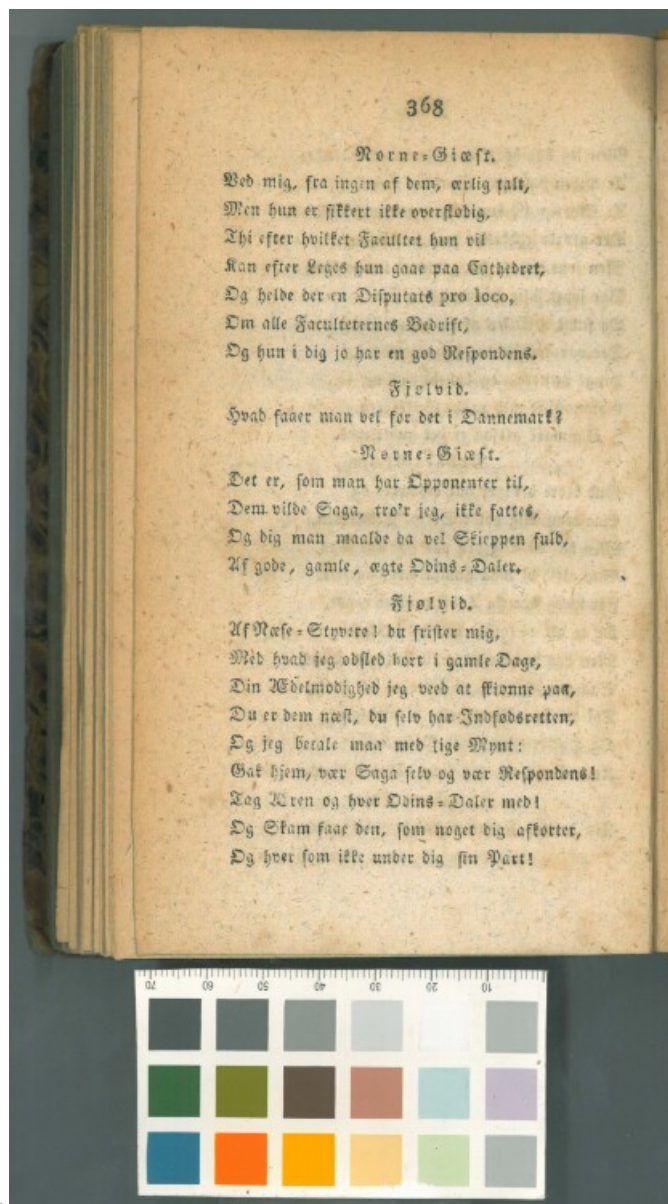
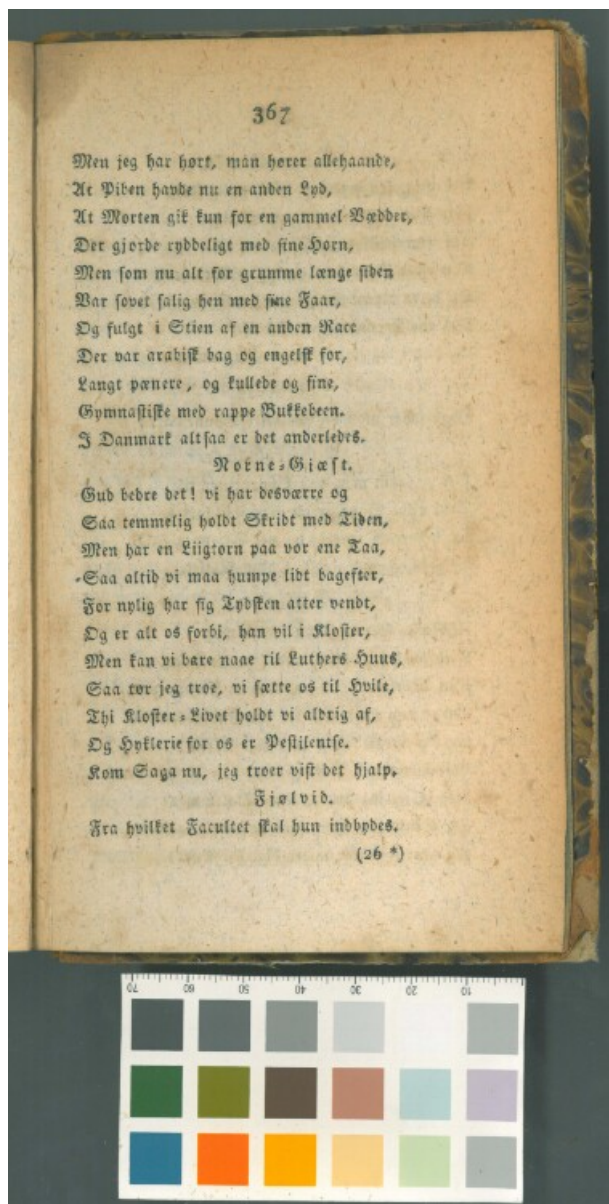

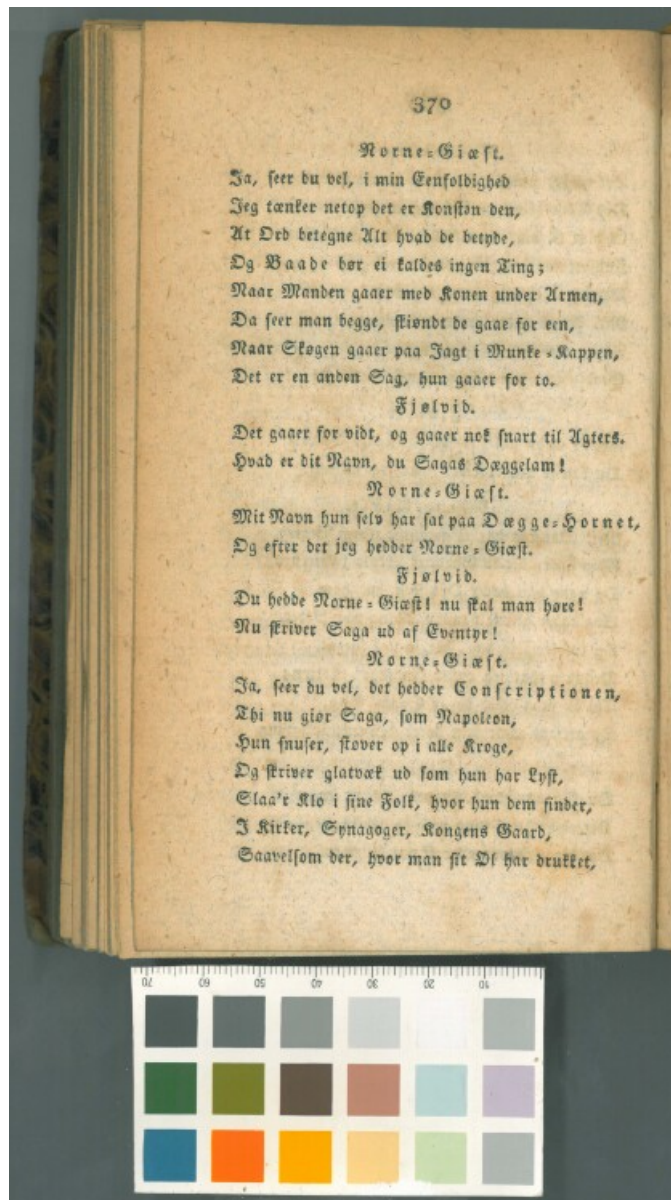
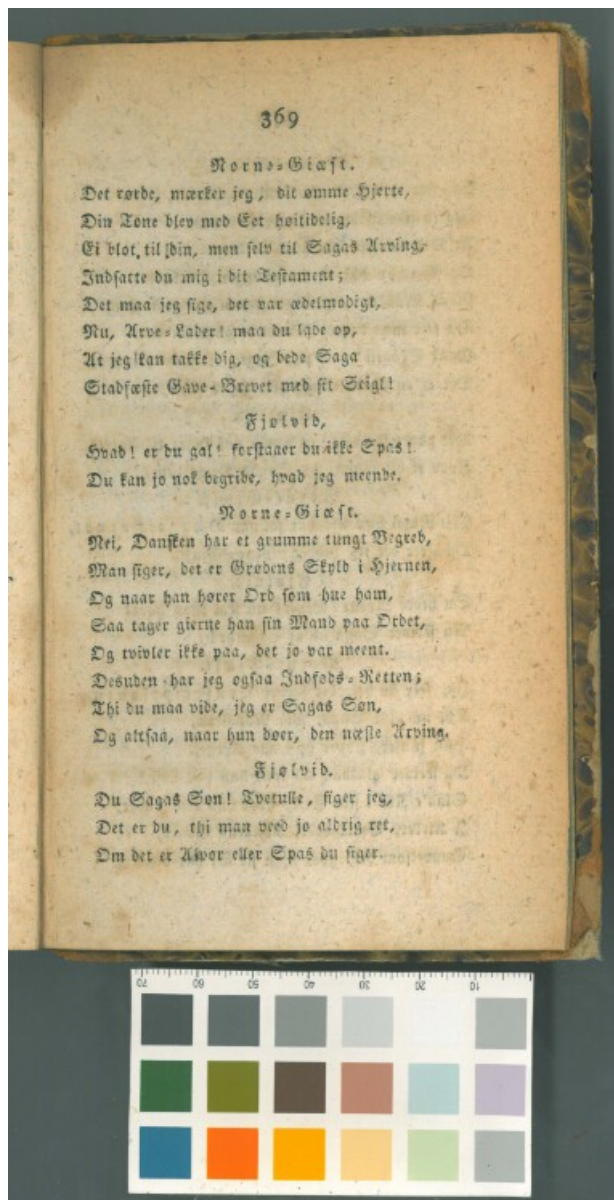

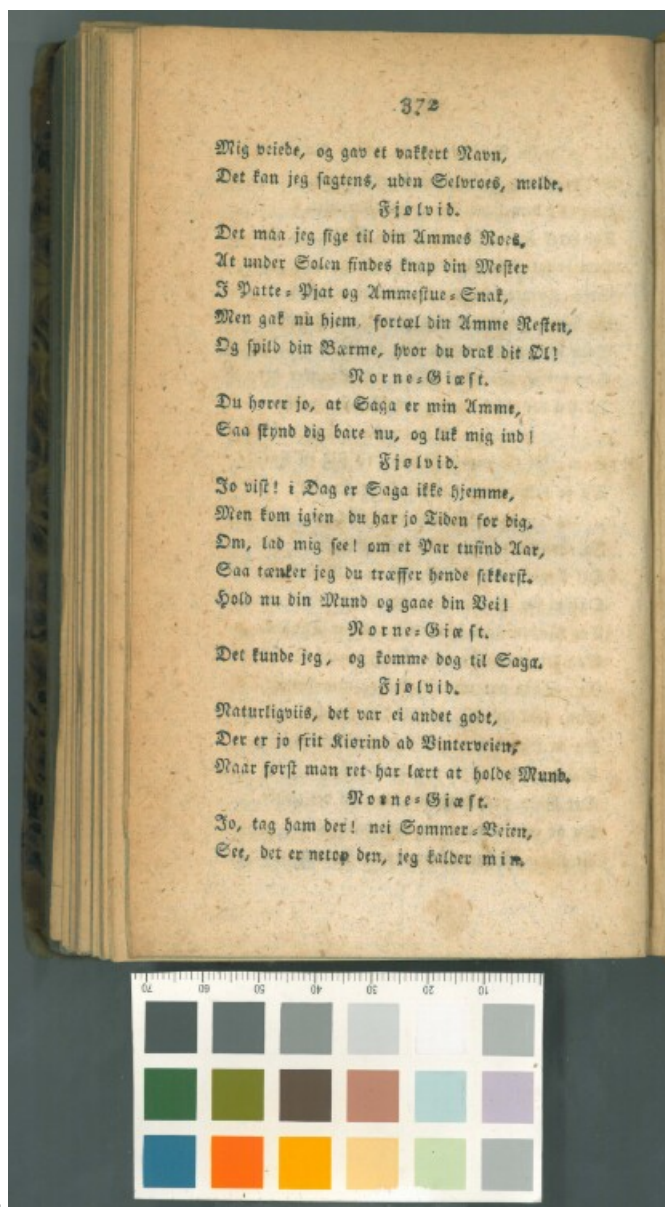
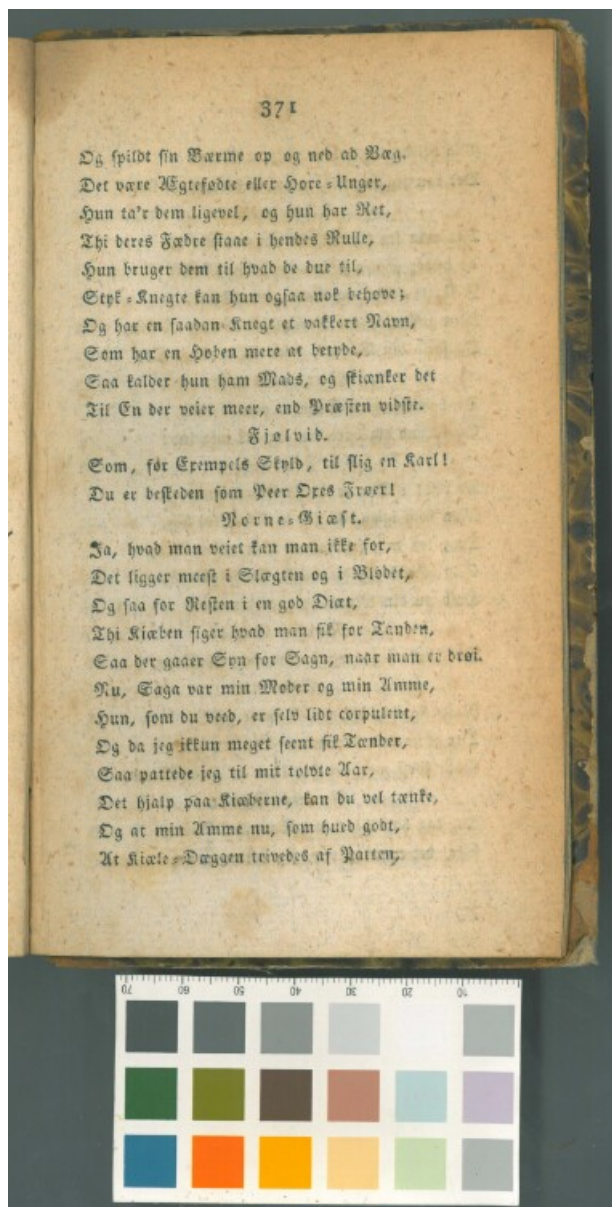

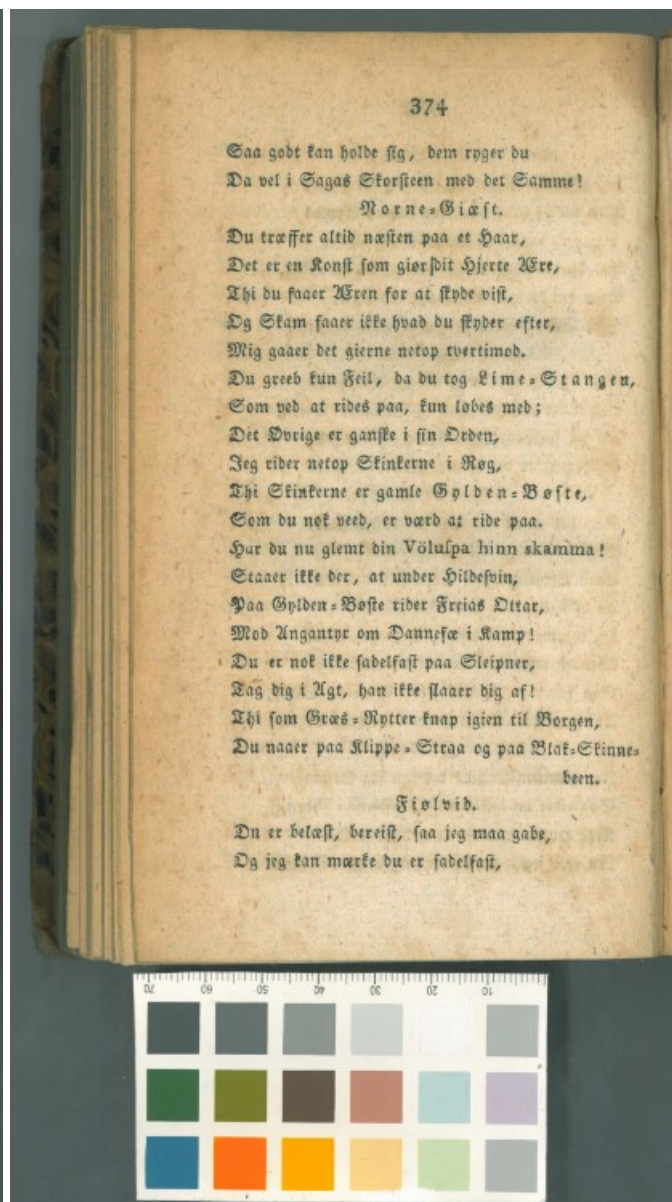
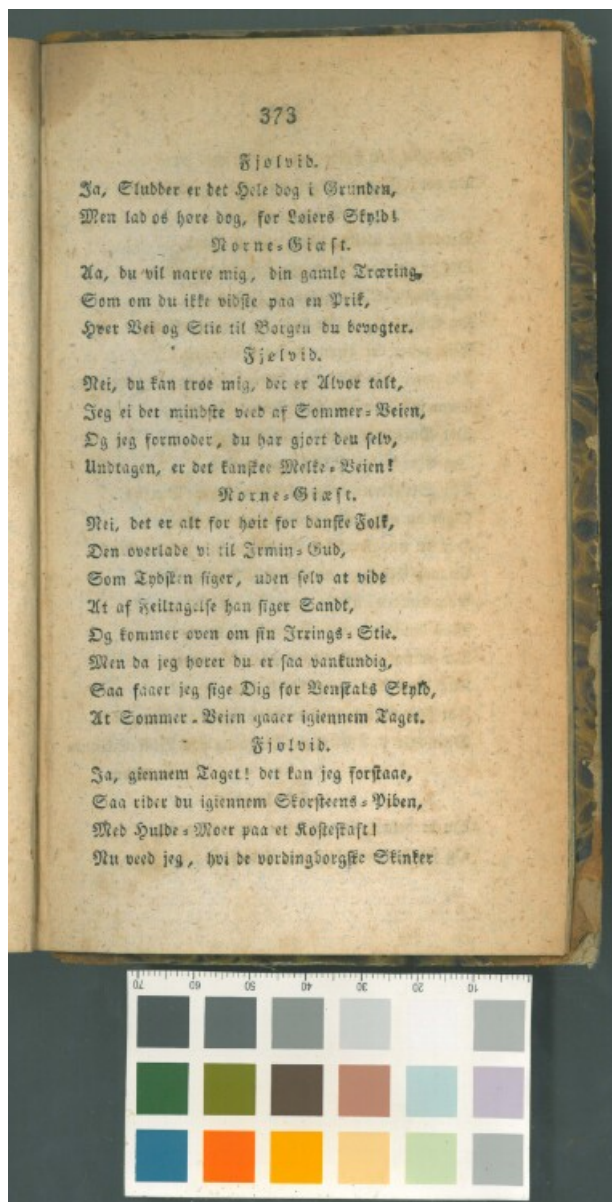

Da hele Tiden du til Vands kan ride,
Saa modig paa Søhrimmers Grise-Taa;
Men var Langhalmen dig dog ei i Veien,
Dengang du reed igiennem Borgens Tag,
Thi op af Væggene kan jeg nok vide
Du galslopperede som ingen Ting.

N o r n e . S i a s t .

Du straffes her paa yderste Formue,
Har aldrig Brand-Forordningen du læst!
Jo, det var net at takke Skorstøens-Piben,
Paa Brattingsborg med gammel Sengehalm!
Saa skulde Borgen sagtens gaae i Lyset,
Dg Saga indbrændes som en Her!
Hvem skulde tænkt, du havde slikt bag Dret!
Iyrværkerie paa Assurancens Pung!
For Næsten har vi ogsaa læst i Danmark:
Thar svalar knego unnir yfir glymia,
Saa der vil megen Halm til slikt et Vaal!
Dg om du ellers veed, at Marsvins-Gyden
Er Daners Sommervei til Noes og Magt!
Saa tænker jeg, du kan min Færd vel fatte,

* * *

S a g a .

Dg nu din Bøn!

